

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο πενταμελές τμήμα)

της 21ης Απριλίου 2021 *

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας – Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης MONOPOLY – Απόλυτος λόγος απαραδέκτου – Κακή πίστη – Άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 59, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001]»

Στην υπόθεση T-663/19,

Hasbro, Inc., με έδρα το Pawtucket, Rhode Island (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τον J. Moss, barrister,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τους P. Sipos και V. Ruzek,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Kreativni Događaji d.o.o., με έδρα το Ζάγκρεμπ (Κροατία), εκπροσωπούμενη από τον R. Kunze, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 22ας Ιουλίου 2019 (υπόθεση R 1849/2017-2), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας μεταξύ της Kreativni Događaji και της Hasbro,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Μαρκουλλή, πρόεδρο, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (εισηγητή), Κ. Ηλιόπουλο και R. Norkus, δικαστές,

γραμματέας: Α. Juhász-Τόθ, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Σεπτεμβρίου 2019,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Ιανουαρίου 2020,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Ιανουαρίου 2020,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Οκτωβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 30 Απριλίου 2010, η προσφεύγουσα, Hasbro, Inc., υπέβαλε αίτηση καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σήμα MONOPOLY
- 3 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση υπάγονται, μετά τον περιορισμό κατά την ενώπιον του EUIPO διαδικασία, στις κλάσεις 9, 16, 28 και 41 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:
 - κλάση 9: «Συσκευές και όργανα επιστημονικά, ναυτικά, τοπογραφικά, φωτογραφικά, κινηματογραφικά, οπτικά, στάθμισης, μέτρησης, σήμανσης, ελέγχου (επιθεώρησης), διάσωσης και εκπαίδευσης· συσκευές και όργανα για την μεταφορά, διανομή, μετατροπή, συσσώρευση, ρύθμιση ή έλεγχο του ηλεκτρικού ρεύματος· συσκευές για την εγγραφή, τη μετάδοση, την αναπαραγωγή ήχου και εικόνας· μέσα αποθήκευσης μαγνητικών δεδομένων, δίσκοι εγγραφών· αυτόματοι πωλητές και μηχανισμοί τιθέμενοι σε κίνηση με την εισαγωγή νομίσματος ή κέρματος· ταμειακές μηχανές, αριθμομηχανές (υπολογιστικές μηχανές), εξοπλισμός για την επεξεργασία δεδομένων και ηλεκτρονικοί υπολογιστές· συσκευές πυρόσβεσης· ηλεκτρονικές συσκευές ψυχαγωγίας· ηλεκτρονικά παιχνίδια· παιχνίδια ηλεκτρονικών υπολογιστών· υλικός εξοπλισμός ηλεκτρονικού υπολογιστή· λογισμικό ηλεκτρονικών υπολογιστών· όργανα ελέγχου για χρήση των προαναφερθέντων ειδών· κάρτες, δίσκοι, ταινίες, καλώδια και κυκλώματα που στο σύνολό τους μεταφέρουν ή χρησιμοποιούνται στη μεταφορά δεδομένων και/ή λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών· ηλεκτρονικά παιχνίδια για αίθουσες ψυχαγωγίας· αλληλεπιδραστικό λογισμικό ψυχαγωγίας, συγκεκριμένα λογισμικό παιχνιδιών για ηλεκτρονικούς υπολογιστές, προγράμματα παιχνιδιών για ηλεκτρονικούς υπολογιστές, φυσίγγια παιχνιδιών για ηλεκτρονικούς υπολογιστές, δίσκοι παιχνιδιών για ηλεκτρονικούς υπολογιστές· διαδραστικά παιχνίδια βίντεο εικονικής πραγματικότητας αποτελούμενα από υλικό και λογισμικό ηλεκτρονικών υπολογιστών· αλληλεπιδραστικά προγράμματα πολυμέσων για παιχνίδια· τηλεφορτώσιμο λογισμικό για χρήση σε σχέση με ηλεκτρονικούς υπολογιστές και παιχνίδια ηλεκτρονικών υπολογιστών,

φορητές διατάξεις παιχνιδιών, διατάξεις παιχνιδιών σε μορφή κονσόλας, διατάξεις επικοινωνίας για τυχερά παιχνίδια και κινητά τηλέφωνα· ηλεκτρονικά παιχνίδια, βιντεοπαιχνίδια· λογισμικό βιντεοπαιχνιδιών, προγράμματα βιντεοπαιχνιδιών, φυσίγγια βιντεοπαιχνιδιών, δίσκοι βιντεοπαιχνιδιών στο σύνολό τους για χρήση σε σχέση με ηλεκτρονικούς υπολογιστές, φορητές διατάξεις παιχνιδιών, διατάξεις παιχνιδιών σε μορφή κονσόλας, διατάξεις επικοινωνίας και κινητά τηλέφωνα· τερματικά βίντεο για λαχειοφόρες αγορές· συσκευές ηλεκτρονικών υπολογιστών και παιχνιδιών βίντεο, συγκεκριμένα μηχανές βιντεοπαιχνιδιών για χρήση με τηλεοπτικούς δέκτες· συσκευές παιχνιδιών προσαρμοσμένες για χρήση με τηλεοπτικούς δέκτες· εγγραφές ήχου ή/και μαγνητοσκοπημένης εικόνας (βίντεο)· δίσκοι λέιζερ, βιντεοδίσκοι, δίσκοι βινυλίου, σύμπυκνοι δίσκοι, σύμπυκνοι δίσκοι απλής ανάγνωσης με παιχνίδια, κινηματογραφικές ταινίες, ψυχαγωγία και μουσική· κονσόλες ηλεκτρονικών παιχνιδιών· διατάξεις επικοινωνίας και κινητά τηλέφωνα· προεγγεγραμμένα φιλμ· προεγγεγραμμένα τηλεοπτικά, ραδιοφωνικά και ψυχαγωγικά προγράμματα και υλικό· μέρη και εξαρτήματα για όλα τα προαναφερθέντα είδη»·

- κλάση 16: «Χαρτί, χαρτόνι και είδη από αυτά τα υλικά μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· έντυπη ύλη· υλικό βιβλιοδεσίας· φωτογραφίες· χαρτικά είδη· κόλλες για χαρτικά ή οικιακές χρήσεις· υλικά για καλλιτέχνες· χρωστικές (πινέλα)· γραφομηχανές και είδη γραφείου (εκτός των επίπλων)· παιδαγωγικό ή εκπαιδευτικό υλικό (εκτός συσκευών)· πλαστικά υλικά συσκευασίας (μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις)· τυπογραφικά στοιχεία· στερεότυπα (κλισέ)· μέρη και εξαρτήματα για όλα τα προαναφερθέντα είδη»·
 - κλάση 28: «Παιχνίδια, αθύρματα· είδη γυμναστικής και αθλητισμού μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· διακοσμήσεις χριστουγεννιάτικων δένδρων· αυτόματα μηχανήματα παιχνιδιού· παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη· παιγνιοχάρτα· μέρη και εξαρτήματα για όλα τα προαναφερθέντα είδη»·
 - κλάση 41: «Εκπαίδευση· επιμόρφωση· ψυχαγωγία· ψυχαγωγία με τη μορφή κινηματογραφικών ταινιών, τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων· αθλητικές και πολιτιστικές δραστηριότητες»·
- 4 Η αίτηση καταχώρισης σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 2010/146, της 9ης Αυγούστου 2010.
- 5 Το επίμαχο σήμα καταχωρίστηκε στις 25 Μαρτίου 2011 με αριθμό 9 071 961.
- 6 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ήταν επίσης δικαιούχος τριών λεκτικών σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ΜΟΝΟΠΟΛΥ, που είχαν καταχωριστεί, το πρώτο, στις 23 Νοεμβρίου 1998, με τον αριθμό 238 352 (στο εξής: προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352), το δεύτερο, στις 21 Ιανουαρίου 2009, με τον αριθμό 6 895 511 (στο εξής: προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 6 895 511) και, το τρίτο, στις 2 Αυγούστου 2010, με τον αριθμό 8 950 776 (στο εξής: προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 8 950 776).
- 7 Το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352 καλύπτει τα προϊόντα που υπάγονται στις κλάσεις 9, 25 και 28 και αντιστοιχούν για καθεμία από τις κλάσεις αυτές στην εξής περιγραφή:
- κλάση 9: «Ηλεκτρονικές συσκευές ψυχαγωγίας· ηλεκτρονικά παιχνίδια· παιχνίδια ηλεκτρονικών υπολογιστών· υλισμικό ηλεκτρονικών υπολογιστών· λογισμικό ηλεκτρονικών υπολογιστών· όργανα ελέγχου για χρήση των προαναφερθέντων ειδών· κάρτες, δίσκοι, ταινίες, καλώδια και κυκλώματα που στο σύνολό τους μεταφέρουν ή χρησιμοποιούνται στη

μεταφορά δεδομένων και/ή λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών· παιχνίδια υπολογιστών· μέρη και εξαρτήματα για όλα τα προαναφερθέντα είδη»·

- κλάση 25: «Ενδύματα, υποδήματα και είδη πιλοποιίας· μέρη και εξαρτήματα για όλα τα προαναφερθέντα είδη»·
 - κλάση 28: «Παιχνίδια, αθύρματα· είδη γυμναστικής και αθλητισμού μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· διακοσμήσεις χριστουγεννιάτικων δένδρων· μέρη και εξαρτήματα για όλα τα προαναφερθέντα είδη»·
- 8 Το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 6 895 511 καλύπτει τις «ψυχαγωγικές υπηρεσίες» που περιλαμβάνονται στην κλάση 41.
- 9 Το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 8 950 776 καλύπτει τα προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 16 που αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Χαρτί, χαρτόνι και είδη από αυτά τα υλικά μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· έντυπη ύλη· υλικό βιβλιοδεσίας· φωτογραφίες· χαρτικά είδη· κόλλες για χαρτικά ή οικιακές χρήσεις· υλικά για καλλιτέχνες· χρωστικές (πινέλα)· γραφομηχανές και είδη γραφείου (εκτός των επίπλων)· παιδαγωγικό ή εκπαιδευτικό υλικό (εκτός συσκευών)· πλαστικά υλικά συσκευασίας (μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις)· τυπογραφικά στοιχεία· στερεότυπα (κλισέ)»·
- 10 Στις 25 Αυγούστου 2015, η παρεμβαίνουσα, Kreativni Događaji d.o.o., κατέθεσε, βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 [νυν άρθρου 59, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001], αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του επίμαχου σήματος για το σύνολο των προϊόντων και των υπηρεσιών που προσδιορίζονται από το σήμα αυτό. Κατά την παρεμβαίνουσα, η προσφεύγουσα ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχώρισεως του επίμαχου σήματος, διότι η αίτηση αυτή συνιστούσε εκ νέου κατάθεση των υπ' αριθ. 238 352, 6 895 511 και 8 950 776 προγενέστερων σημάτων (στο εξής, από κοινού: προγενέστερα σήματα) και είχε σκοπό την καταστρατήγηση της υποχρέωσης αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως αυτών.
- 11 Στις 22 Ιουνίου 2017, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι, αφενός, η προστασία του ίδιου σήματος για χρονικό διάστημα δεκατεσσάρων ετών δεν αποτελούσε, αυτή καθαυτή, ένδειξη προθέσεως εκ μέρους της προσφεύγουσας να αποφύγει την υποχρέωση αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως των προγενέστερων σημάτων και, αφετέρου, οι ισχυρισμοί της παρεμβαίνουσας δεν επιβεβαιώνονταν από αποδεικτικά στοιχεία καταδεικνύοντα την κακή πίστη της προσφεύγουσας κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχώρισεως του επίμαχου σήματος.
- 12 Στις 22 Αυγούστου 2017, η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001), κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων.
- 13 Στις 3 Αυγούστου 2018, οι διάδικοι ενημερώθηκαν ότι επρόκειτο να κινηθεί προφορική διαδικασία προκειμένου να γίνουν καλύτερα κατανοητές οι ιδιαίτερες περιστάσεις στις οποίες στηριζόταν η στρατηγική της προσφεύγουσας κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχώρισεως του επίμαχου σήματος.
- 14 Στις 12 Νοεμβρίου 2018, η προσφεύγουσα κατέθεσε τη μαρτυρία προσώπου που εργάζεται στην εταιρία της (στο εξής: μαρτυρία), συνοδευόμενη από αποδεικτικά στοιχεία.

- 15 Η προφορική συζήτηση διεξήχθη στις 19 Νοεμβρίου 2018 στα γραφεία του EUIPO.
- 16 Στις 21 Ιανουαρίου 2019, η παρεμβαίνουσα κατέθεσε παρατηρήσεις επί των πρακτικών και του περιεχομένου της προφορικής διαδικασίας, με τις οποίες ζητούσε να μη ληφθεί υπόψη η μαρτυρία. Η προσφεύγουσα απάντησε στις παρατηρήσεις αυτές στις 22 Φεβρουαρίου 2019.
- 17 Με απόφαση της 22ας Ιουλίου 2019 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το δεύτερο τμήμα προσφυγών του EUIPO ακύρωσε εν μέρει την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων, κήρυξε άκυρο το επίμαχο σήμα για ένα μέρος των καλυπτόμενων προϊόντων και υπηρεσιών, απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά και έκρινε ότι οι διάδικοι πρέπει να φέρουν τα έξοδά τους που αφορούν τη διαδικασία για την κήρυξη της ακυρότητας και τη διαδικασία προσφυγής. Κατ' ουσίαν, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα συλλεγόμενα αποδεικτικά στοιχεία ήταν ικανά να αποδείξουν ότι η προσφεύγουσα ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος όσον αφορά τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα και ήταν πανομοιότυπα με τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονται από τα προγενέστερα σήματα.

Αιτήματα των διαδίκων

- 18 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 19 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 20 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών στα οποία υποβλήθηκε η παρεμβαίνουσα.

Σκεπτικό

Επί του προσδιορισμού του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου

- 21 Λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος, δηλαδή της 30ής Απριλίου 2010, η οποία είναι κρίσιμη για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου, η υπό κρίση διαφορά διέπεται από τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 207/2009 (πρβλ. διάταξη της 5ης Οκτωβρίου 2004, Alcon κατά ΓΕΕΑ, C-192/03 P, EU:C:2004:587, σκέψεις 39 και 40, και απόφαση της 23ης Απριλίου 2020, Gugler France κατά Gugler και EUIPO, C-736/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:308, σκέψη 3 και εκεί

μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, εν προκειμένω, όσον αφορά τους κανόνες ουσίας, οι παραπομπές στο άρθρο 59, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001, στις οποίες προέβησαν το τμήμα προσφυγών στην προσβαλλόμενη απόφαση και οι διάδικοι στα δικόγραφα τους, πρέπει να νοηθούν ως παραπομπές αφορώσες το ταυτόσημου περιεχομένου άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

Επί του αντικειμένου της διαφοράς

- 22 Μολονότι η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της, εντούτοις επισημαίνεται ότι, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, παραδέχθηκε ότι το αντικείμενο της διαφοράς έπρεπε να περιοριστεί στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως καθ' ο μέρος η απόφαση αυτή έκρινε άκυρο το επίμαχο σήμα στο μέτρο που προσδιορίζει τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στις κλάσεις 9, 16, 28 και 41, όπως αναφέρονται στο σημείο 1 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία ήταν πανομοιότυπα με τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονται από τα προγενέστερα σήματα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

- 23 Στα σημεία 17 έως 19 του υπομνήματός της αντικρούσεως καθώς και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η παρεμβαίνουσα υποστήριξε, κατ' ουσίαν, ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 172 και 177 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφυγή ήταν προδήλως απαράδεκτη, για τον λόγο ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν ανέφερε το EUIPO ως τον διάδικο κατά του οποίου στρεφόταν η προσφυγή και ότι η τακτοποίηση του δικογράφου της προσφυγής με έγγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Οκτωβρίου 2019 δεν μπορούσε να θεραπεύσει εμπροθέσμως την εν λόγω παρατυπία.
- 24 Συναφώς, και όπως εξάλλου αναφέρει η παρεμβαίνουσα στο σημείο 20 του υπομνήματός της αντικρούσεως, υπενθυμίζεται ότι ο δικαστής της Ευρωπαϊκής Ένωσης δύναται να εκτιμήσει εάν, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, λόγοι ορθής απονομής της δικαιοσύνης δικαιολογούν την επί της ουσίας απόρριψη της προσφυγής χωρίς προηγούμενη απόφαση επί του παραδεκτού (πρβλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2002, Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψεις 51 και 52).
- 25 Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, χάριν της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, πρέπει να εξετάσει ευθύς εξ αρχής το βάσιμο της προσφυγής, χωρίς να αποφανθεί προηγουμένως επί του παραδεκτού της προσφυγής, η οποία, εν πάση περιπτώσει και για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω, είναι αβάσιμη.

Επί της ουσίας

- 26 Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, δύο λόγους ακυρώσεως που αφορούν, ο πρώτος, παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 και, ο δεύτερος, προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009

- 27 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα βάλλει κατά της εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών ότι αυτή ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος.
- 28 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν την ορθότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.
- 29 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 προβλέπει ότι ένα σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης κηρύσσεται άκυρο, μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο EUIPO ή μετά από άσκηση ανταγωγής στα πλαίσια αγωγής για παραποίηση/απομίμηση, εάν ο καταθέτης ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος αυτού.
- 30 Συναφώς, επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι, όταν ο κανονισμός 207/2009 δεν παρέχει τον ορισμό έννοιας που περιλαμβάνεται σ' αυτόν, ο προσδιορισμός της σημασίας της και του περιεχομένου της θα πρέπει να γίνει σύμφωνα με το σύνηθες νόημά της στην καθημερινή γλώσσα, λαμβανομένου ταυτοχρόνως υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου χρησιμοποιείται η έννοια αυτή και των σκοπών που επιδιώκει ο εν λόγω κανονισμός (βλ. απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret κατά EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 31 Τούτο ισχύει για την έννοια του όρου «κακόπιστα» που μνημονεύεται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, ελλείψει οποιουδήποτε ορισμού της έννοιας αυτής από τον νομοθέτη της Ένωσης.
- 32 Ενώ η έννοια του όρου «κακόπιστα», σύμφωνα με το σύνηθες νόημά της στην καθημερινή γλώσσα, προϋποθέτει την ύπαρξη κακόβουλης σκέψεως ή προθέσεως, η εν λόγω έννοια πρέπει επίσης να ερμηνευθεί στο πλαίσιο του δικαίου των σημάτων, που είναι το πλαίσιο των εμπορικών συναλλαγών. Συναφώς, οι κανονισμοί (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), 207/2009 και 2017/1001, οι οποίοι εκδόθηκαν διαδοχικώς, υπηρετούν τον ίδιο σκοπό, ήτοι την εγκαθίδρυση και τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Οι κανόνες για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποβλέπουν, ειδικότερα, στο να συμβάλουν στο σύστημα ανόθευτου ανταγωνισμού εντός της Ένωσης, στο πλαίσιο του οποίου οι επιχειρήσεις πρέπει να μπορούν, για να προσελκύσουν την πελατεία με την ποιότητα των προϊόντων ή των υπηρεσιών τους, να καταχωρίζουν ως σήματα σημεία που παρέχουν στον καταναλωτή τη δυνατότητα να διακρίνει, χωρίς τον κίνδυνο συγχύσεως, τα εν λόγω προϊόντα ή υπηρεσίες από εκείνα που έχουν άλλη προέλευση (βλ. απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret κατά EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 33 Επομένως, ο απόλυτος λόγος ακυρότητας του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 έχει εφαρμογή όταν από συναφείς και συγκλίνουσες ενδείξεις προκύπτει ότι ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπέβαλε την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος όχι με σκοπό να συμμετάσχει καλόπιστα στον ανταγωνισμό, αλλά με την πρόθεση να θίξει, κατά τρόπο που δεν συνάδει προς τα χρηστά συναλλακτικά ήθη, τα συμφέροντα τρίτων ή με την πρόθεση να αποκτήσει, χωρίς καν να στρέφεται κατά κάποιου συγκεκριμένου τρίτου, αποκλειστικό δικαίωμα για σκοπούς άλλους από εκείνους που εμπίπτουν στις λειτουργίες του

- σήματος, και ιδίως στην ουσιώδη λειτουργία της ενδείξεως προελεύσεως (απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret κατά EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, σκέψη 46).
- 34 Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι, με την απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), το Δικαστήριο προέβη σε πλείονες διευκρινίσεις όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να ερμηνεύεται η έννοια της κακής πίστewς, στην οποία αναφέρεται το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.
- 35 Κατά το Δικαστήριο, προκειμένου να εκτιμηθεί εάν υπάρχει κακή πίστη του αιτούντος την καταχώριση, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι κρίσιμοι παράγοντες που χαρακτηρίζουν τη συγκεκριμένη περίπτωση και υφίστανται κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως ενός σημείου ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, ιδίως, πρώτον, το γεγονός ότι ο αιτών την καταχώριση γνωρίζει ή οφείλει να γνωρίζει ότι ένας τρίτος χρησιμοποιεί για πανομοιότυπο ή παρόμοιο προϊόν ή υπηρεσία, σ' ένα τουλάχιστον κράτος μέλος, πανομοιότυπο ή παρόμοιο σημείο, που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση με το σημείο του οποίου ζητείται η καταχώριση, δεύτερον, η πρόθεση του αιτούντος να εμποδίσει τον εν λόγω τρίτο να εξακολουθεί να χρησιμοποιεί το σημείο αυτό, καθώς και, τρίτον, ο βαθμός νομικής προστασίας που παρέχεται στο σημείο του τρίτου και στο σημείο του οποίου ζητείται η καταχώριση (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, σκέψη 53).
- 36 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τη διατύπωση που επελέγη από το Δικαστήριο στην απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, σκέψη 53), οι παράγοντες που απαριθμούνται στην απόφαση αυτή έχουν απλώς ενδεικτικό χαρακτήρα και εντάσσονται σε ένα σύνολο στοιχείων που μπορούν να λαμβάνονται υπόψη προκειμένου να κριθεί η ενδεχόμενη κακή πίστη του αιτούντος την καταχώριση κατά το χρονικό σημείο υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως [βλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, Pangyrus κατά ΓΕΕΑ – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:115, σκέψη 67 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Πράγματι, με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο περιορίστηκε να απαντήσει στα ερωτήματα του εθνικού δικαστηρίου τα οποία αφορούσαν, κατ' ουσίαν, το ζήτημα κατά πόσον οι παράγοντες αυτοί είναι κρίσιμοι (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, σκέψεις 22 και 38). Επομένως, η έλλειψη κάποιου εξ αυτών των παραγόντων δεν εμποδίζει κατ' ανάγκην, ανάλογα με τις ιδιαίτερες περιστάσεις της εκάστοτε υποθέσεως, τη διαπίστωση της κακής πίστewς του αιτούντος την καταχώριση [πρβλ. απόφαση της 7 Ιουλίου 2016, Copernicus-Trademarks κατά EUIPO – Maquet (LUCEO), T-82/14, EU:T:2016:396, σκέψη 147].
- 37 Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι η γενική εισαγγελέας E. Sharpston, στο σημείο 60 των προτάσεών της στην υπόθεση Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148), επισήμανε ότι η έννοια της κακής πίστewς, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, δεν μπορεί να περιστεύεται σε μια περιορισμένη κατηγορία ειδικών περιστάσεων. Πράγματι, ο σκοπός γενικού συμφέροντος της διατάξεως αυτής, που συνίσταται στο να μη γίνονται δεκτές οι καταχωρίσεις σημάτων οι οποίες είναι καταχρηστικές ή αντίθετες προς τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία και το εμπόριο, θα διακυβευόταν εάν η κακή πίστη μπορούσε να αποδειχθεί μόνον από τις περιστάσεις που απαριθμούνται περιοριστικά στην απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 3ης Ιουνίου 2010, Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, σκέψη 37).

- 38 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της σφαιρικής εξετάσεως βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, μπορούν επίσης να συνεκτιμηθούν η προέλευση του επίμαχου σημείου και η χρήση του από τον χρόνο δημιουργίας του, η εμπορική λογική στην οποία εντάσσεται η κατάθεση της αιτήσεως καταχώρισεως του σημείου ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και η χρονολογική ακολουθία των γεγονότων που οδήγησαν στην εν λόγω κατάθεση (βλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, COLOURBLIND, T-257/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:115, σκέψη 68 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 39 Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη η πρόθεση του αιτούντος την καταχώριση κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως καταχώρισεως (απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, σκέψη 41).
- 40 Συναφώς, έχει διευκρινιστεί ότι η πρόθεση του αιτούντος την καταχώριση κατά τον κρίσιμο χρόνο αποτελεί υποκειμενικό στοιχείο που πρέπει να καθορίζεται σε συνάρτηση με τις αντικειμενικές περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως (απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, σκέψη 42).
- 41 Επομένως, η έννοια της κακής πίστεως συναρτάται με τα υποκειμενικά κίνητρα του αιτούντος την καταχώριση του σήματος, συνιστάμενα σε κακόβουλη πρόθεση ή άλλο κίνητρο προκλήσεως ζημίας. Προϋποθέτει συμπεριφορά η οποία αποκλίνει από τις παραδεδεγμένες αρχές που διέπουν την ηθική συμπεριφορά ή από τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία ή το εμπόριο (απόφαση της 7ης Ιουλίου 2016, LUCEO, T-82/14, EU:T:2016:396, σκέψη 28).
- 42 Στον αιτούντα την κήρυξη της ακυρότητας, ο οποίος προτίθεται να στηριχθεί στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, εναπόκειται να αποδείξει τις περιστάσεις βάσει των οποίων μπορεί να συναχθεί ότι αίτηση καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατατέθηκε κακόπιστα, δεδομένου ότι η καλή πίστη του αιτούντος την καταχώριση τεκμαίρεται μέχρι αποδείξεως του εναντίου [πρβλ. απόφαση της 8ης Μαρτίου 2017, Biernacka-Hoba κατά EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:149, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 43 Όταν το EUIPO διαπιστώνει ότι οι αντικειμενικές περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως που επικαλείται ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας μπορούν να οδηγήσουν σε ανατροπή του τεκμηρίου της καλής πίστεως του οποίου απολαύει ο δικαιούχος του επίμαχου σήματος κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως καταχώρισεως αυτού, εναπόκειται στον δικαιούχο του σήματος να παράσχει πειστικές εξηγήσεις όσον αφορά τους σκοπούς και την εμπορική λογική που επιδιώκει η αίτηση καταχώρισεως του εν λόγω σήματος.
- 44 Πράγματι, ο δικαιούχος του επίμαχου σήματος είναι στην πλέον κατάλληλη θέση για να διαφωτίσει το EUIPO σχετικά με τις προθέσεις που είχε κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχώρισεως του σήματος και να του παράσχει τα στοιχεία που μπορούν να το πείσουν ότι, παρά την ύπαρξη αντικειμενικών περιστάσεων, οι προθέσεις αυτές ήταν θεμιτές [πρβλ. απόφαση της 5ης Μαΐου 2017, PayPal κατά EUIPO – Hub Culture (VENMO), T-132/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:316, σκέψεις 51 έως 59, και, κατ' αναλογία, απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2016, Birkenstock Sales κατά EUIPO (Αναπαράσταση σχεδίου με διασταυρούμενες κυματοειδείς γραμμές), T-579/14, EU:T:2016:650, σκέψη 136].

45 Οι διάφορες αιτιάσεις που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αποτελείται, κατ' ουσίαν, από έξι σκέλη, πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα των ανωτέρω εκτιμήσεων.

– Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά εσφαλμένη εφαρμογή των σχετικών με την εκτίμηση της κακής πίστωσης κανόνων

46 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν προέβη σε σφαιρική εκτίμηση όλων των κρίσιμων εν προκειμένω στοιχείων. Επικεντρώθηκε αδικαιολόγητα σε μια πτυχή, συγκεκριμένα στο όφελος σε διοικητικό επίπεδο που συνίσταται στο ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματος του οποίου επανέλαβε την κατάθεση και αγνόησε τους πολυάριθμους άλλους βάσιμους λόγους που επικαλέστηκε για να δικαιολογήσει τη στρατηγική της όσον αφορά την κατάθεση σήματος.

47 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι έκρινε, στο σημείο 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι κάθε κατάθεση σήματος η οποία επαναλαμβάνεται ισοδυναμεί αυτομάτως με κατάθεση που γίνεται κακόπιστα. Αυτό όμως έρχεται σε αντίθεση με τις αρχές που διατυπώθηκαν στην απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2012, *pelicantravel.com* κατά ΓΕΕΑ – Pelikan (Pelikan) (T-136/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:689), και στις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα E. Sharpston στην υπόθεση *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:148). Τρίτον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι είναι εσφαλμένη η επισήμανση του τμήματος προσφυγών που διατυπώνεται στο σημείο 79 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «ε[ίχε] επίσης παραδεχθεί ότι το όφελος της στρατηγικής [της] ήταν ότι δεν θα ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του [επίμαχου] σήματος στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής». Κατά την προσφεύγουσα, τα αποδεικτικά στοιχεία καταδεικνύουν ότι ένα από τα οφέλη που συνδέονται με την πρακτική της σε θέματα καταθέσεως σημάτων ήταν μεν η αποτελεσματικότητα σε διοικητικό επίπεδο, αλλά δεν επρόκειτο για την κύρια αιτία, ούτε καν για ουσιώδη αιτία.

48 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το βάσιμο του σκέλους αυτού.

49 Προκειμένου να εξεταστεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας που προβλήθηκε στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, κατά πρώτον, πρέπει να υπομνησθούν οι αρχές που διέπουν το δίκαιο των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο κανόνας σχετικά με την απόδειξη της χρήσεως των σημάτων αυτών. Συναφώς, πρώτον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, όπως τόνισε και το τμήμα προσφυγών στο σημείο 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως, από την αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 207/2009 (νυν αιτιολογική σκέψη 3 του κανονισμού 2017/1001) προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι ο κανονισμός 207/2009 αποσκοπεί στη διασφάλιση ανόθευτου ανταγωνισμού. Εξάλλου, έχει κριθεί ότι το δίκαιο των σημάτων αποτελεί ουσιώδες στοιχείο του συστήματος ανόθευτου ανταγωνισμού που η Συνθήκη θέλει να δημιουργήσει και να διατηρήσει και ότι τα δικαιώματα και οι δυνατότητες που το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρέχει στον κάτοχό του πρέπει να εξετάζονται με κριτήριο τον στόχο αυτό (πρβλ. απόφαση της 6ης Μαΐου 2003, *Libertel*, C-104/01, EU:C:2003:244, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Δεύτερον, όπως υπογράμμισε κατ' ουσίαν το τμήμα προσφυγών στα σημεία 31 και 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, μολονότι από το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001) προκύπτει ότι η καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρέχει στον δικαιούχο αποκλειστικό δικαίωμα, εντούτοις από

την αιτιολογική σκέψη 10 του κανονισμού 207/2009 (νυν αιτιολογική σκέψη 24 του κανονισμού 2017/1001) προκύπτει ότι δικαιολογείται να προστατεύονται τα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, έναντι αυτών, κάθε σήμα το οποίο έχει καταχωρισθεί προγενέστερα, μόνον εφόσον τα σήματα αυτά πράγματι χρησιμοποιούνται. Συγκεκριμένα, σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που δεν χρησιμοποιείται δύναται να παρακωλύσει την ανάπτυξη του ανταγωνισμού, περιορίζοντας το φάσμα των σημείων των οποίων την καταχώριση ως σημάτων μπορούν να ζητήσουν τρίτοι και στερώντας τους ανταγωνιστές από τη δυνατότητα χρήσεως του σήματος αυτού ή παρόμοιου κατά την εντός της εσωτερικής αγοράς διάθεση προϊόντων ή παροχή υπηρεσιών πανομοιότυπων ή παρόμοιων αυτών που προσδιορίζονται με το επίμαχο σήμα. Κατά συνέπεια, η μη χρήση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενέχει επίσης τον κίνδυνο περιορισμού της ελεύθερης κυκλοφορίας εμπορευμάτων και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (πρβλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, σκέψη 32).

- 51 Τρίτον, όσον αφορά την ουσιαστική χρήση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001) «[ε]άν, εντός προθεσμίας πέντε ετών από την καταχώριση, ο δικαιούχος δεν έχει κάνει ουσιαστική χρήση του σήματος της ΕΕ μέσα στην Ένωση για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες αυτό έχει καταχωρισθεί, ή εάν έχει αναστείλει τη χρήση του επί μια συνεχή πενταετία, το σήμα της ΕΕ υπόκειται στις κυρώσεις που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό, εκτός εάν υπάρχει εύλογος αιτία για τη μη χρήση».
- 52 Εξάλλου, κατά το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2017/1001) «[ο] δικαιούχος του σήματος της ΕΕ κηρύσσεται έκπτωτος των δικαιωμάτων του, μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο [EUIPO] ή μετά από ανταγωγή στα πλαίσια αγωγής για παραποίηση/απομίμηση[,] εάν, επί διάστημα πέντε συνεχών ετών, δεν έχει γίνει ουσιαστική χρήση του σήματος στην Ένωση για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες έχει καταχωρισθεί και δεν υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση».
- 53 Συναφώς, το άρθρο 51, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001) ορίζει ότι «[ε]άν ο λόγος έκπτωσης αφορά μέρος μόνο των προϊόντων ή υπηρεσιών για τις οποίες έχει καταχωρισθεί το σήμα της ΕΕ, ο δικαιούχος κηρύσσεται έκπτωτος των δικαιωμάτων του μόνο για τα συγκεκριμένα προϊόντα ή υπηρεσίες».
- 54 Η ratio legis της απαιτήσεως ουσιαστικής χρήσεως του σήματος, ως προϋποθέσεως για την προστασία του σήματος από το δίκαιο της Ένωσης, έγκειται στο γεγονός ότι η εγγραφή σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο μητρώο του EUIPO δεν έχει χαρακτήρα πάγιο και στατικό και δεν παρέχει στον αδρανή δικαιούχο απεριόριστης διάρκειας νόμιμο μονοπώλιο επί του σήματος. Αντιθέτως, το εν λόγω μητρώο πρέπει να αποτυπώνει πιστά τις ενδείξεις που χρησιμοποιούν πραγματικά οι επιχειρήσεις στην αγορά, προς διάκριση των προϊόντων και των υπηρεσιών τους στον οικονομικό βίο [πρβλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, Deutsche Rockwool Mineralwoll κατά ΓΕΕΑ – Recticel (λ), T-215/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:518, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 55 Όπως υπογράμμισε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως, από τις αρχές που διέπουν το δίκαιο των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από τον κανόνα σχετικά με την απόδειξη της χρήσεως που εκτέθηκαν στις σκέψεις 49 έως 53 ανωτέρω προκύπτει ότι, μολονότι παρέχεται αποκλειστικό δικαίωμα στον δικαιούχο σήματος, εντούτοις το αποκλειστικό αυτό δικαίωμα μπορεί να προστατευθεί μόνον εάν, κατά τη λήξη της πενταετούς

περιόδου χάριτος, ο εν λόγω δικαιούχος είναι σε θέση να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματός του. Ένα τέτοιο καθεστώς σταθμίζει τα νόμιμα συμφέροντα του δικαιούχου του σήματος, αφενός, και τα συμφέροντα των ανταγωνιστών του, αφετέρου.

- 56 Κατά δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι από τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 36 ανωτέρω προκύπτει ότι η έλλειψη ενός παράγοντα ο οποίος είχε κριθεί από το Δικαστήριο ή το Γενικό Δικαστήριο ως κρίσιμος για τη διαπίστωση της κακής πίστεως αιτούντος την καταχώριση σήματος στο συγκεκριμένο πλαίσιο μιας διαφοράς ή ενός προδικαστικού ερωτήματος του οποίου είχαν στην περίπτωση εκείνη επιληφθεί δεν αποκλείει κατ' ανάγκη τη δυνατότητα διαπιστώσεως της κακής πίστεως άλλου αιτούντος την καταχώριση σήματος υπό διαφορετικές περιστάσεις. Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 37 ανωτέρω, η έννοια της κακής πίστεως, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, δεν μπορεί να περιστέλλεται σε μια περιορισμένη κατηγορία ειδικών περιστάσεων.
- 57 Κατά τρίτον, μολονότι οι επανειλημμένες καταθέσεις σήματος δεν απαγορεύονται, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι μια τέτοια κατάθεση που γίνεται με σκοπό να αποφευχθούν οι συνέπειες που απορρέουν από τη μη χρήση προγενέστερων σημάτων μπορεί να αποτελέσει κρίσιμο στοιχείο ικανό να αποδείξει την κακή πίστη του προβαίνοντος στην εν λόγω κατάθεση αιτούντος την καταχώριση αυτή (πρβλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2012, *Pelikan*, T-136/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:689, σκέψη 27).
- 58 Τέλος, κατά τέταρτον, πρέπει να υπομνησθούν τα στοιχεία βάσει των οποίων το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η εκ νέου κατάθεση των προγενέστερων σημάτων ήταν ενδεικτική της κακής πίστεως της προσφεύγουσας.
- 59 Πρώτον, στο σημείο 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι η προσφεύγουσα είχε βασιστεί στο επίμαχο σήμα καθώς και στα προγενέστερα σήματα στο πλαίσιο δύο διαδικασιών ανακοπής. Διαπίστωσε, συναφώς, ότι οι αποφάσεις με τις οποίες δικαιώθηκε η προσφεύγουσα στις διαδικασίες αυτές στηρίζονταν στο επίμαχο σήμα, δεδομένου ότι, για το σήμα αυτό, δεν ήταν αναγκαίο να αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση.
- 60 Δεύτερον, στο σημείο 72 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι, όσον αφορά τους ενδεχόμενους λόγους που θα δικαιολογούσαν την αίτηση νέας καταχωρίσεως του ίδιου σήματος, η προσφεύγουσα είχε προβάλει ενώπιον των οργάνων του EUIPO τη μείωση του διοικητικού φόρτου. Το τμήμα προσφυγών πρόσθεσε, κατ' ουσίαν, ότι, σύμφωνα με τη μαρτυρία κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 19ης Νοεμβρίου 2018 ενός προσώπου που εργάζεται στην εταιρία της, η προσφεύγουσα πραγματοποιούσε νέες καταθέσεις για διάφορους λόγους οι οποίοι μπορούσαν να διευκολύνουν τη διαχείρισή της σε διοικητικό επίπεδο, πλην όμως οι καταθέσεις αυτές δεν ήταν επανειλημμένες πανομοιότυπες αιτήσεις, καθόσον οι εν λόγω καταθέσεις είχαν ευρύτερο περιεχόμενο και δικαιολογούνταν από θεμιτούς εμπορικούς λόγους. Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών εκτίμησε στο σημείο 73 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, εφόσον η προσφεύγουσα δεν είχε παραιτηθεί από τα προγενέστερα σήματα, ήταν δυσχερές να διαπιστωθεί ότι από τέτοιες καταθέσεις προκύπτει όφελος συνδεδεμένο με τη μείωση του διοικητικού φόρτου λόγω του ότι η σώρευση πανομοιότυπων σημάτων συνεπάγεται επιπλέον εργασία και αυξημένη επένδυση.
- 61 Τρίτον, στο σημείο 75 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε, κατ' ουσίαν, ότι από τη μαρτυρία κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 19ης Νοεμβρίου 2018 προέκυψε, κατ' αρχάς, ότι η δυνατότητα επικλήσεως της καταχωρίσεως σήματος χωρίς να χρειάζεται να αποδειχθεί η χρήση του αποτελούσε όφελος για την προσφεύγουσα και ότι η πτυχή

- αυτή ήταν γνωστή σε όλους τους δικαιούχους σήματος, στη συνέχεια, ότι δεν αποτελούσε το μοναδικό κίνητρο για τις διαδοχικές καταθέσεις σημάτων στις οποίες προέβη η προσφεύγουσα και, τέλος, ότι, εάν μια επιχείρηση διέθετε διάφορα σήματα τα οποία είχαν διαφορετικές παλαιότητες, ήταν εύλογο η επιχείρηση αυτή να αντιταχθεί σε σήμα που κατατέθηκε μεταγενέστερα στηριζόμενη σε πρόσφατο σήμα για το οποίο δεν απαιτείτο απόδειξη της χρήσεως, προκειμένου να μειώσει τις δαπάνες που συνδέονται με την προσκόμιση των αποδεικτικών στοιχείων και με τη παράσταση κατά τις συζητήσεις στο πλαίσιο της προφορικής διαδικασίας, υπό την έννοια ότι ήταν πιο αποτελεσματικό από διοικητικής απόψεως το να μην απαιτείται να προσκομιστεί τέτοια η απόδειξη.
- 62 Τέταρτον, το τμήμα προσφυγών επισήμανε στο σημείο 77 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, σύμφωνα με τη μαρτυρία, το γεγονός ότι εταιρίες υποβάλλουν αιτήσεις καταχωρίσεως για σήματα που αποτελούν ήδη αντικείμενο υφιστάμενων καταχωρίσεων εντός της Ένωσης και περιλαμβάνουν στις νέες αυτές αιτήσεις προϊόντα ή υπηρεσίες καλυπτόμενα από τα προγενέστερα σήματα αποτελούσε βιομηχανική πρακτική αποδεκτή κατά τον κρίσιμο χρόνο.
- 63 Πέμπτον, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που μνημονεύονται στα σημεία 71 έως 78 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στο σημείο 79 της αποφάσεως αυτής, ότι η προσφεύγουσα είχε εκ προθέσεως επαναλάβει αίτηση καταχωρίσεως του σήματος MONOPOLY, προκειμένου αυτό να καλύπτει επίσης προϊόντα και υπηρεσίες που καλύπτονταν ήδη από τα προγενέστερα σήματα. Εξάλλου, διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα είχε παραδεχθεί ότι το όφελος της στρατηγικής αυτής ήταν ότι δεν θα ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, γεγονός το οποίο αποτελούσε έναν από τους παράγοντες που η προσφεύγουσα λάμβανε υπόψη κατά την καταχώριση σήματος, και πρόσθεσε ότι δεν διέκρινε άλλη εμπορική λογική που να στηρίζει μια τέτοια στρατηγική καταθέσεως.
- 64 Έκτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε στο σημείο 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι επρόκειτο για συνήθη βιομηχανική πρακτική σήμαινε σαφώς ότι η προσφυγή στη στρατηγική αυτή ήταν ηθελημένη.
- 65 Λαμβάνοντας υπόψη όλες αυτές τις περιστάσεις, αφενός, το τμήμα προσφυγών κατέληξε, στο σημείο 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η πρόθεση της προσφεύγουσας ήταν πράγματι να επωφεληθεί από τους κανόνες του δικαίου των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης δημιουργώντας τεχνητά μια κατάσταση στην οποία δεν θα ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ουσιαστική χρήση των προγενέστερων σημάτων για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονται από το επίμαχο σήμα. Αφετέρου, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στο σημείο 82 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι η συμπεριφορά της προσφεύγουσας απέρρευε από πρόθεση νοθεύσεως και διαταράξεως της ισορροπίας του καθεστώτος που απορρέει από το δίκαιο αυτό, όπως έχει θεσπιστεί από τον νομοθέτη της Ένωσης.
- 66 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να εξετασθούν υπό το πρίσμα των στοιχείων που μνημονεύονται στις σκέψεις 49 έως 65 ανωτέρω.
- 67 Κατά πρώτον, το επιχείρημα ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε εσφαλμένως, στο σημείο 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι κάθε κατάθεση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία επαναλαμβάνεται ισοδυναμεί αυτομάτως με κατάθεση που γίνεται με κακή πίστη πρέπει να απορριφθεί, καθόσον στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στα σημεία 66 έως 70 της προσβαλλομένης αποφάσεως το τμήμα προσφυγών απλώς υπενθύμισε τη νομολογία που αφορά την εκτίμηση της

- ενδεχόμενης κακής πίστεως του δικαιούχου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μόνο στα σημεία 71 και επόμενα της προσβαλλομένης αποφάσεως το τμήμα προσφυγών εξέτασε τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως υπό το πρίσμα της νομολογίας και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος.
- 68 Εξάλλου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι προσάπτεται στο τμήμα προσφυγών ότι στην προσβαλλόμενη απόφαση έκρινε κατά τρόπο γενικό ότι κάθε κατάθεση που επαναλαμβάνεται γίνεται οπωσδήποτε κακόπιστα, το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί.
- 69 Συγκεκριμένα, από τη συλλογιστική που ακολούθησε το τμήμα προσφυγών, όπως συνοψίζεται στις σκέψεις 59 έως 64 ανωτέρω, προκύπτει σαφώς ότι ως ένδειξη της κακής πίστεως της προσφεύγουσας δεν θεωρήθηκε το γεγονός ότι η προσφεύγουσα επανέλαβε την κατάθεση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά το γεγονός ότι από τα στοιχεία του φακέλου αποδείχθηκε ότι η προσφεύγουσα επιδίωξε σκοπίμως να καταστρατηγήσει θεμελιώδη κανόνα του δικαίου των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συγκεκριμένα τον κανόνα που αφορά την απόδειξη της χρήσεως, προκειμένου να αντλήσει όφελος εις βάρος της ισορροπίας του καθεστώτος που έχει θεσπίσει ο νομοθέτης της Ένωσης για τα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 70 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι καμία διάταξη της νομοθεσίας περί σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν απαγορεύει την επανειλημμένη κατάθεση αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος και, ως εκ τούτου, μια τέτοια κατάθεση δεν μπορεί, αυτή καθεαυτήν, να αποδείξει την κακή πίστη του αιτούντος την καταχώριση, εάν δεν συνοδεύεται από άλλα κρίσιμα στοιχεία που επικαλείται ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας ή το EUIPO. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, από τις εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών προκύπτει ότι η προσφεύγουσα παραδέχθηκε, και μάλιστα υποστήριξε, ότι ένα από τα οφέλη που δικαιολογούσαν την κατάθεση του επίμαχου σήματος ήταν το γεγονός ότι δεν θα ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματος αυτού. Μια τέτοια συμπεριφορά όμως δεν μπορεί να θεωρηθεί θεμιτή συμπεριφορά, αλλά πρέπει να θεωρηθεί αντίθετη προς τους σκοπούς του κανονισμού 207/2009, τις αρχές που διέπουν το δίκαιο των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τον κανόνα περί αποδείξεως της χρήσεως, όπως υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 49 έως 55 ανωτέρω.
- 71 Πράγματι, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η εκ νέου κατάθεση στην οποία προέβη η προσφεύγουσα αποσκοπούσε, μεταξύ άλλων, κατά δική της ομολογία, στο να μην υποχρεωθεί να αποδείξει τη χρήση του επίμαχου σήματος, παρατείνοντας, ως εκ τούτου, για τα προγενέστερα σήματα, την πενταετή περίοδο χάριτος που προβλέπεται στο άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009.
- 72 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η στρατηγική καταθέσεως την οποία εφάρμοσε η προσφεύγουσα με σκοπό την καταστρατήγηση του κανόνα σχετικά με την απόδειξη της χρήσεως όχι μόνον δεν είναι σύμφωνη προς τους σκοπούς του κανονισμού 207/2009, αλλά θυμίζει την περίπτωση της καταχρήσεως δικαιώματος, η οποία χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι, πρώτον, παρά την τυπική τήρηση των προϋποθέσεων που θέτει η ρύθμιση της Ένωσης, δεν επιτεύχθηκε ο επιδιωκόμενος με τη ρύθμιση αυτή σκοπός και, δεύτερον, υφίσταται βούληση του ενδιαφερομένου να αποκομίσει όφελος που απορρέει από την εν λόγω ρύθμιση, δημιουργώντας τεχνητά τις προϋποθέσεις που είναι αναγκαίες για την παροχή του οφέλους αυτού (πρβλ. απόφαση της 21ης Ιουλίου 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 73 Κατά δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως επικεντρώθηκε σε μια πτυχή, συγκεκριμένα στο όφελος σε διοικητικό επίπεδο που συνίσταται στο ότι δεν θα ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματος για το οποίο επανέλαβε την κατάθεση, και αγνόησε τους πολυάριθμους άλλους βάσιμους λόγους που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα για να αιτιολογήσει τη στρατηγική της όσον αφορά την κατάθεση σήματος (βλ. σκέψη 46 ανωτέρω), πρέπει να γίνει δεκτό ότι, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που υπομνήστηκαν στις σκέψεις 59 έως 64 ανωτέρω, δεν μπορεί βάσιμως να υποστηριχθεί ότι το τμήμα προσφυγών επικεντρώθηκε μόνον στην εν λόγω πτυχή.
- 74 Πράγματι, όπως υπογραμμίζει το EUIPO, παρά την ύπαρξη αποδεικτικών στοιχείων από τα οποία προκύπτει ότι η πρόθεση της προσφεύγουσας ήταν ιδίως να αποφύγει την υποχρέωση να αποδείξει τη χρήση του επίμαχου σήματος, το τμήμα προσφυγών έλαβε υπόψη και άλλες περιστάσεις. Συγκεκριμένα, διαπίστωσε στα σημεία 71 και 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι η προσφεύγουσα είχε πράγματι αποκομίσει όφελος από τη στρατηγική της εκ νέου καταθέσεως στο πλαίσιο δύο διαδικασιών ανακοπής, καθόσον απέφυγε να υποχρεωθεί να αποδείξει τη χρήση του επίμαχου σήματος.
- 75 Εξάλλου, αντιθέτως προς ό, τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα κατά τρόπο μη τεκμηριωμένο στο δικόγραφο της προσφυγής, το τμήμα προσφυγών δεν αγνόησε τους πολυάριθμους άλλους λόγους τους οποίους επικαλέστηκε για να αιτιολογήσει τη στρατηγική της σχετικά με την κατάθεση σήματος. Όπως προκύπτει από τα σημεία 61 έως 64 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών εξέτασε και θεώρησε πειστικές τις εξηγήσεις της προσφεύγουσας ότι, κατ' ουσίαν, σκοπός της ήταν η προστασία του σήματος MONOPOLY για άλλα προϊόντα και υπηρεσίες προκειμένου να ανταποκριθεί στις τεχνολογικές εξελίξεις και την επέκταση των δραστηριοτήτων της. Για τον λόγο αυτό το τμήμα προσφυγών δεν κήρυξε άκυρο το επίμαχο σήμα για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που δεν καλύπτονται από τα προγενέστερα σήματα. Εντούτοις, όπως ορθώς υποστηρίζει το EUIPO, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι οι εξηγήσεις αυτές δεν ήταν ικανές να δικαιολογήσουν την κατάθεση του επίμαχου σήματος για προϊόντα και υπηρεσίες πανομοιότυπα με εκείνα που καλύπτονται από τα προγενέστερα σήματα. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών έκρινε, μεταξύ άλλων, στα σημεία 72 έως 74 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προβαλλόμενη μείωση του διοικητικού φόρτου λόγω της καταθέσεως του επίμαχου σήματος δύσκολα μπορούσε να συμβιβαστεί με το πρόσθετο κόστος και τον διοικητικό φόρτο που συνδέεται με τη διατήρηση των προγενέστερων σημάτων.
- 76 Επομένως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το τμήμα προσφυγών δεν προέβη σε σφαιρική εκτίμηση όλων των κρίσιμων εν προκειμένω στοιχείων καθόσον επικεντρώθηκε αδικαιολόγητα σε μία μόνον πτυχή πρέπει να απορριφθεί.
- 77 Τέλος, κατά τρίτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, κατ' ουσίαν, είναι εσφαλμένη η επισήμανση του τμήματος προσφυγών που διατυπώνεται στο σημείο 79 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι η προσφεύγουσα είχε παραδεχθεί ότι το μόνο όφελος από την πρακτική που ακολουθούσε σχετικά με τις καταθέσεις ήταν ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματος στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής (βλ. σκέψη 47 ανωτέρω). Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι από τα σημεία 75, 76 και 79 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι το τμήμα προσφυγών υπογράμμισε ότι επρόκειτο απλώς για ένα από τα οφέλη ή για ένα από τα κίνητρα της στρατηγικής που ακολουθούσε η προσφεύγουσα σχετικά με τις καταθέσεις αιτήσεων. Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ρητώς, στο σημείο 76 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «το γεγονός ότι το κίνητρο για μια κατάθεση δεν

είναι αποκλειστικά το όφελος που προκύπτει από το ότι δεν απαιτείται η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος και ότι συντρέχουν και άλλοι λόγοι δεν καθιστ[ούσε], αυτό καθαυτό, μια τέτοια στρατηγική αποδεκτή».

78 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά την έλλειψη οποιασδήποτε ζημίας λόγω της δραστηριότητας της προσφεύγουσας

79 Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν αποκόμισε όφελος από τη συμπεριφορά της με σκοπό την απόκτηση ή την κατοχή σήματος επί του οποίου δεν έχει δικαίωμα. Δεύτερον, υπογραμμίζει ότι το επιτραπέζιο παιχνίδι «Monopoly» είναι τόσο γνωστό ώστε θα ήταν παράδοξο να υποστηριχθεί ότι δεν χρησιμοποίησε το σήμα MONOPOLY για παιχνίδια. Ισχυρίζεται, όμως, ότι το να εξαναγκάζεται να αποδείξει τη χρήση του σήματος αυτού για επιτραπέζια παιχνίδια στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας συνεπάγεται σημαντικό κόστος. Τρίτον, ισχυρίζεται ότι, εάν επιβεβαιωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, τούτο θα έχει ως συνέπεια να κατακλυστεί το τμήμα ακυρώσεων του EUIPO με υποθέσεις στις οποίες η ύπαρξη κακής πίστωσης θα προβάλλεται κάθε φορά που θα επαναλαμβάνεται η κατάθεση σήματος προσδιορίζοντας πανομοιότυπα ή παρόμοια προϊόντα ή υπηρεσίες. Τέλος, τέταρτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, όσον αφορά την εξέταση της ζημίας, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει διαπίστωση σχετικά με την ύπαρξη πραγματικής ζημίας, αλλά περιλαμβάνει μόνον το εμμέσως συναχθέν συμπέρασμα ότι θα μπορούσε θεωρητικώς να προκύψει ζημία από τυχόν παράταση της πενταετούς περιόδου χάριτος. Ωστόσο, κατά την προσφεύγουσα, ένα τέτοιο θεωρητικό ενδεχόμενο ζημίας δεν θα έπρεπε σε καμία περίπτωση να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ενήργησε με δόλιο τρόπο.

80 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το βάσιμο του σκέλους αυτού.

81 Εκ προοιμίου, πρέπει να απορριφθούν το πρώτο και το τέταρτο επιχείρημα της προσφεύγουσας, κατά τα οποία, κατ' ουσίαν, η συμπεριφορά της δεν της προσπόρισε όφελος και δεν προκάλεσε ζημία (βλ. σκέψη 79 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, η παρεμβαίνουσα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ούτε ο κανονισμός 207/2009 ούτε η νομολογία παρέχουν έρεισμα βάσει του οποίου θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, η απόκομιση οφέλους ή η πρόκληση ζημίας είναι κρίσιμα στοιχεία για την εκτίμηση της κακής πίστωσης της προσφεύγουσας κατά τον χρόνο της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος.

82 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα, σχετικά με τη χρήση του σήματος MONOPOLY για τα παιχνίδια, το τμήμα προσφυγών ορθώς έκρινε, στο σημείο 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ζήτημα του αν η προσφεύγουσα θα μπορούσε πράγματι να αποδείξει τη χρήση αυτή δεν ασκεί επιρροή, δεδομένου ότι αυτό που πρέπει να αξιολογηθεί είναι η πρόθεση του αιτούντος την καταχώριση σήματος. Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, όπως υπενθυμίζει το EUIPO, η αποδεδειγμένη χρήση του εν λόγω σήματος την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα αφορά μόνον επιτραπέζια παιχνίδια και όχι το σύνολο των προϊόντων και υπηρεσιών για τα οποία κηρύχθηκε άκυρο το επίμαχο σήμα.

83 Τέλος, το επιχείρημα ότι το τμήμα ακυρώσεων θα κατακλυστεί από υποθέσεις στις οποίες θα προβάλλεται η ύπαρξη κακής πίστωσης, εάν επιβεβαιωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, πρέπει να απορριφθεί, καθόσον είναι αλυσιτελής. Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα αυτό δεν στηρίζεται σε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο και συνιστά, ως εκ τούτου, απλώς και μόνον εικασία.

- 84 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά την απουσία ειδικής εξετάσεως καθενός από τα προγενέστερα σήματα**
- 85 Στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η κατάθεση του επίμαχου σήματος ουδόλως αντιστοιχεί στο παραδοσιακό σχήμα της καταθέσεως σήματος που επαναλαμβάνεται μερικούς μήνες πριν από τη λήξη της πενταετούς περιόδου χάριτος. Κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών έσφαλε επομένως, αγνοώντας το γεγονός ότι, λαμβανομένων υπόψη των ημερομηνιών καταχωρίσεως των προγενέστερων σημάτων υπ' αριθ. 6 895 511 και υπ' αριθ. 8 950 776, το επίμαχο σήμα δεν κατατέθηκε σε ημερομηνία κοντινή προς την ημερομηνία λήξεως της πενταετούς περιόδου χάριτος που ίσχυε για καθένα από τα προγενέστερα σήματα. Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι εξέτασε τις αιτήσεις καταχωρίσεως των προγενέστερων σημάτων ως εάν επρόκειτο στην πραγματικότητα για μία και την αυτή κατάθεση.
- 86 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το βάσιμο του σκέλους αυτού.
- 87 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα που προέβαλε η προσφεύγουσα, επισημαίνεται ότι ορθώς υποστηρίζει ότι η κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος δεν πραγματοποιήθηκε σε ημερομηνία κοντινή προς τις ημερομηνίες λήξεως της πενταετούς περιόδου χάριτος των υπ' αριθ. 6 895 511 και υπ' αριθ. 8 950 776 προγενέστερων σημάτων. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 6 895 511 καταχωρίστηκε στις 21 Ιανουαρίου 2009 και το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 8 950 776 στις 2 Αυγούστου 2010, η καταχώριση του επίμαχου σήματος παρέτεινε την περίοδο χάριτος για τη μη χρήση του πρώτου εκ των δύο αυτών προγενέστερων σημάτων κατά δύο έτη και δύο μήνες για τις καλυπτόμενες από το σήμα αυτό υπηρεσίες οι οποίες περιλαμβάνονται στην κλάση 41 και παρέτεινε την περίοδο χάριτος του δεύτερου από τα δύο αυτά προγενέστερα σήματα κατά οκτώ περίπου μήνες για τα καλυπτόμενα από αυτό προϊόντα τα οποία περιλαμβάνονται στην κλάση 16.
- 88 Ωστόσο, αντιθέτως προς όσα υπονοεί η προσφεύγουσα, το γεγονός αυτό δεν αρκεί από μόνο του για να θεωρηθεί ότι δεν ήταν κακόπιστη κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος.
- 89 Συναφώς, όπως υπογραμμίζει κατ' ουσίαν το EUIPO, ανεξαρτήτως της διάρκειας παρατάσεως της περιόδου χάριτος, αυτό που έχει σημασία είναι η πρόθεση του αιτούντος την καταχώριση κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως. Υπενθυμίζεται, όμως, ότι η προσφεύγουσα παραδέχθηκε, και μάλιστα υποστήριξε ότι ένα από τα οφέλη που δικαιολογούσαν την κατάθεση του επίμαχου σήματος ήταν ότι δεν θα ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος. Επομένως, μολονότι η παράταση της περιόδου χάριτος των προγενέστερων σημάτων δεν είναι ιδιαιτέρως μακρά, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι η προσφεύγουσα αποκόμισε το επιθυμητό όφελος, το οποίο συνίσταται στο ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει τη χρήση του σήματος MONOPOLY για επιπλέον περίοδο δύο ετών και δύο μηνών για τις καλυπτόμενες από το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 6 895 511 υπηρεσίες οι οποίες περιλαμβάνονται στην κλάση 41 και σχεδόν οκτώ μηνών για τα καλυπτόμενα από το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 8 950 776 προϊόντα τα οποία περιλαμβάνονται στην κλάση 16.
- 90 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα, κατά το οποίο το τμήμα προσφυγών εξέτασε τις αιτήσεις καταχωρίσεως των προγενέστερων σημάτων ως εάν επρόκειτο στην πραγματικότητα για μία και την αυτή κατάθεση, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, από τα σημεία 54

έως 62 της προσβαλλομένης απόφασης προκύπτει σαφώς ότι το τμήμα προσφυγών έλαβε υπόψη τόσο τα διάφορα προϊόντα και υπηρεσίες που καλύπτονται από τα προγενέστερα σήματα όσο και τις διαφορετικές ημερομηνίες καταθέσεως των εν λόγω σημάτων.

91 Κατόπιν των ανωτέρω, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά το ότι δεν ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα εφάρμοσε συνήθη και ευρέως αποδεκτή πρακτική

92 Στο πλαίσιο του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να κρίνει ότι η προσφεύγουσα, προβαίνοντας σε εκ νέου κατάθεση των προγενέστερων σημάτων της, ενήργησε κακόπιστα, καθόσον επρόκειτο για τρέχουσα και προδήλως αποδεκτή πρακτική στη βιομηχανία. Προσθέτει ότι δεν μπορεί να της προσαφθεί ότι ήταν κακόπιστη, εφόσον ενήργησε «σύμφωνα με τη γνώμη των τοπικών δικηγόρων όσον αφορά τις αιτήσεις καταθέσεώς τους εν γένει». Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι το τμήμα προσφυγών προσπάθησε να τη χρησιμοποιήσει ως παράδειγμα για να καταδείξει τον τρόπο με τον οποίο σκόπευε να τροποποιήσει την κανονιστική ρύθμιση, γεγονός το οποίο το εν λόγω τμήμα αναγνωρίζει, κατά την προσφεύγουσα, στο σημείο 87 της προσβαλλομένης απόφασης, όπου παραδέχθηκε ότι κατήρτιζε μονομερώς νέα ρύθμιση. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εάν επιβεβαιωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, το EUIPO θα στερήσει από την ίδια και μεγάλο αριθμό άλλων δικαιούχων σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα δικαιώματά τους κυριότητας.

93 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το βάσιμο του σκέλους αυτού.

94 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι η επιχειρηματολογία που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του σκέλους αυτού ουδόλως τεκμηριώνεται. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται απλώς και μόνον ότι η εκ νέου κατάθεση προγενέστερων σημάτων αποτελεί συνήθη πρακτική, χωρίς να προσκομίζει αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού. Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ούτε ο κανονισμός 207/2009 ούτε η νομολογία παρέχουν έρεισμα βάσει του οποίου θα μπορούσε να αποκλειστεί η ενδεχόμενη κακή πίστη της προσφεύγουσας για τον λόγο ότι ακολούθησε τρέχουσα πρακτική στη βιομηχανία και ενήργησε σύμφωνα με τη συμβουλή δικηγόρων. Όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 78 της προσβαλλομένης απόφασης, το γεγονός και μόνον ότι και άλλες επιχειρήσεις είναι δυνατόν να προσφεύγουν στη συγκεκριμένη στρατηγική όσον αφορά την κατάθεση αιτήσεων δεν καθιστά κατ' ανάγκην την εν λόγω στρατηγική θεμιτή και αποδεκτή. Εξάλλου, όπως υπογραμμίζει κατ' ουσίαν το EUIPO, το κατά πόσον μια τέτοια στρατηγική συνάδει ή όχι με τον κανονισμό 207/2009 πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως. Εν προκειμένω, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφεύγουσα σκοπίμως επιδίωξε να καταστρατηγήσει θεμελιώδη κανόνα του δικαίου των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συγκεκριμένα αυτόν που αφορά την απόδειξη της χρήσεως, προκειμένου να αποκομίσει όφελος εις βάρος της ισορροπίας του καθεστώτος που απορρέει από το δίκαιο αυτό, όπως έχει θεσπιστεί από τον νομοθέτη της Ένωσης. Συνεπώς, μολονότι ουδόλως απαγορεύεται στον δικαιούχο σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης να προβεί σε εκ νέου κατάθεση του σήματος αυτού, εντούτοις η πρόθεση της προσφεύγουσας πρέπει να θεωρηθεί αντίθετη προς τους σκοπούς του κανονισμού 207/2009 (βλ. σκέψη 70 ανωτέρω). Επομένως, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η προσφεύγουσα, προκειμένου να ανατρέψει την εκτίμηση ότι ήταν κακόπιστη, δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς, ακόμη και αν υποθεθεί ότι έχουν αποδειχθεί, ούτε το γεγονός ότι ήταν σύνηθες να εφαρμόζουν επιχειρήσεις την ίδια στρατηγική όσον αφορά την κατάθεση σημάτων ούτε το γεγονός ότι ενήργησε σύμφωνα με τη συμβουλή δικηγόρων.

- 95 Ακολούθως, όσον αφορά το ότι, κατ' ουσίαν, το τμήμα προσφυγών τροποποίησε την κανονιστική ρύθμιση, πράγμα που το τμήμα αυτό παραδέχεται στο σημείο 87 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς παρατηρεί η παρεμβαίνουσα και αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών εφάρμοσε απλώς και μόνον την ισχύουσα ρύθμιση καθώς και την υφιστάμενη νομολογία και ουδόλως παραδέχθηκε ότι προέβη σε «τροποποίηση της ρυθμίσεως». Εξάλλου, το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών παρέπεμψε, στο σημείο 87 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην υφιστάμενη νομολογία των τμημάτων προσφυγών αντικρούει το μη τεκμηριωμένο επιχείρημα της προσφεύγουσας.
- 96 Τέλος, ο ισχυρισμός ότι το EUIPO θα στερήσει από την προσφεύγουσα και μεγάλο αριθμό άλλων δικαιούχων σημάτων τα δικαιώματά τους κυριότητας, εάν επιβεβαιωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν στηρίζεται σε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο και συνιστά, ως εκ τούτου, απλώς και μόνον εικασία, η οποία πρέπει να απορριφθεί.
- 97 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του πέμπτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά πλάνη στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών καθόσον κήρυξε άκυρο το επίμαχο σήμα ως προς τα λεγόμενα «συνδεόμενα» προϊόντα που καλύπτονται από το σήμα αυτό, ενώ τα προϊόντα αυτά δεν ήταν πανομοιότυπα με τα προϊόντα που καλύπτονται από τα προγενέστερα σήματα

- 98 Στο πλαίσιο του πέμπτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα βάλλει, κατ' ουσίαν, κατά της εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών ότι τα προϊόντα «αυτόματα μηχανήματα παιχνιδιού· παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη· παιγνιόχαρτα» που καλύπτονται από το επίμαχο σήμα, αφενός, και τα «παιχνίδια, αθύρματα» τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352, αφετέρου, είναι πανομοιότυπα.
- 99 Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα προϊόντα αυτά είναι πανομοιότυπα καταδεικνύει την έλλειψη κατανοήσεως των διαφόρων σχετικών αγορών. Ειδικότερα, όσον αφορά τα «παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη», η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι αυτά αποτελούν αντικείμενο δραστηριότητας που ρυθμίζεται αυστηρά και απευθύνονται στους ενήλικες, οι οποίοι αποτελούν κοινό διαφορετικό από εκείνο για το οποίο προορίζονται τα αθύρματα ή τα επιτραπέζια παιχνίδια. Προσθέτει ότι, όταν κάποιος παίζει σε παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη, τίθεται το ζήτημα εάν το μηχανήμα αυτό πρέπει να θεωρηθεί παιχνίδι ή άθυρμα. Για τον λόγο αυτόν, ένα σύστημα καταθέσεως όπως το επίμαχο εν προκειμένω εγείρει αναπόφευκτα ερωτήματα, δεδομένου ότι προϊόντα δεν καταχωρίζονται προφανώς σε μία κλάση ή σε άλλη.
- 100 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το βάσιμο του σκέλους αυτού.
- 101 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν ανέπτυξε συγκεκριμένη επιχειρηματολογία για να καταδείξει ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως έκρινε ότι τα «αυτόματα μηχανήματα παιχνιδιού» και τα «παιγνιόχαρτα» που καλύπτονται από το επίμαχο σήμα και τα «παιχνίδια, αθύρματα» που αφορά το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352 ήταν πανομοιότυπα. Η προσφεύγουσα προβάλλει απλώς, χωρίς επαρκή τεκμηρίωση, επιχειρηματολογία σχετικά με τα «παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη», τα οποία δεν είναι, κατ' αυτή, πανομοιότυπα με τα «παιχνίδια» που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352.

- 102 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατ' ουσίαν, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στο σημείο 60 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι γενικοί όροι «παιχνίδια» και «αθύρματα», που περιέγραφαν ορισμένα προϊόντα τα οποία προσδιορίζονται από το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352, περιελάμβαναν τα «αυτόματα μηχανήματα παιχνιδιού· παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη· παιγνιόχαρτα». Συνακόλουθα, έκρινε ότι τα «παιχνίδια» και τα «αθύρματα», που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352, και τα «αυτόματα μηχανήματα παιχνιδιού· παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη· παιγνιόχαρτα», τα οποία αφορά το επίμαχο σήμα, ήταν πανομοιότυπα.
- 103 Η κρίση αυτή του τμήματος προσφυγών είναι ορθή.
- 104 Συγκεκριμένα, μολονότι είναι αληθές ότι η ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών εξυπηρετεί αποκλειστικά διοικητικούς σκοπούς, οπότε τα προϊόντα και οι υπηρεσίες δεν μπορούν να θεωρηθούν παρόμοια για τον λόγο και μόνον ότι περιλαμβάνονται στην ίδια κλάση και δεν μπορούν να θεωρηθούν διαφορετικά για τον λόγο και μόνον ότι περιλαμβάνονται σε διαφορετικές κλάσεις, επισημαίνεται ότι, κατά πάγια νομολογία, προϊόντα μπορούν να θεωρηθούν πανομοιότυπα εφόσον τα προϊόντα που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως σήματος περιλαμβάνονται στη γενικότερη κατηγορία που αφορά το προγενέστερο σήμα [βλ. απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, Meric κατά ΓΕΕΑ – Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 105 Εν προκειμένω, όπως υποστηρίζει το EUIPO, τα προϊόντα που αφορά το επίμαχο σήμα, τα οποία εμπίπτουν στην κλάση 28 και είναι τα «αυτόματα μηχανήματα παιχνιδιού», τα «παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη» και τα «παιγνιόχαρτα», πρέπει να θεωρηθούν ότι περιλαμβάνονται στη γενικότερη κατηγορία των «παιχνιδιών», που εμπίπτουν επίσης στην κλάση 28 και καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352. Είναι προφανές ότι η πολύ γενική έννοια των «παιχνιδιών» καλύπτει πολλά είδη παιχνιδιών, μεταξύ των οποίων και εκείνα που προαναφέρθηκαν, τα οποία αφορά το επίμαχο σήμα. Επομένως, δεν μπορεί βασίμως να προσαφθεί στο τμήμα προσφυγών ότι έκρινε ότι τα προϊόντα «αυτόματα μηχανήματα παιχνιδιού· παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη· παιγνιόχαρτα», τα οποία καλύπτονται από το επίμαχο σήμα και εμπίπτουν στην κλάση 28, και τα «παιχνίδια», τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352 και εμπίπτουν επίσης στην κλάση 28, ήταν πανομοιότυπα.
- 106 Τέλος, δεν ασκούν επιρροή τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι τα «παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη» αποτελούν αντικείμενο δραστηριότητας που ρυθμίζεται αυστηρά και απευθύνονται στους ενήλικες, οι οποίοι αποτελούν κοινό διαφορετικό από εκείνο για το οποίο προορίζονται τα αθύρματα ή τα επιτραπέζια παιχνίδια. Συγκεκριμένα, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 105 ανωτέρω, η κατηγορία των «παιχνιδιών», που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα υπ' αριθ. 238 352, είναι αρκούντως ευρεία ώστε να περιλαμβάνει τα «αυτόματα μηχανήματα παιχνιδιού», τα «παιγνιομηχανήματα με κερματοδέκτη» και τα «παιγνιόχαρτα», που αφορά το επίμαχο σήμα, και, ως εκ τούτου, να μπορεί να θεωρηθεί ότι τα εν λόγω προϊόντα που καλύπτονται από τα δύο αυτά σήματα είναι πανομοιότυπα.
- 107 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά πλάνη στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών καθόσον έκρινε ότι η συμπεριφορά της προσφεύγουσας δεν κατέστησε δυνατή τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας σε διοικητικό επίπεδο

- 108 Στο πλαίσιο του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα βάλλει κατά της εκτιμήσεως που διαλαμβάνεται στο σημείο 73 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία, κατ' ουσίαν, ήταν δυσχερές να γίνει αντιληπτό με ποιόν τρόπο ο διοικητικός φόρτος της προσφεύγουσας μπορούσε να μειωθεί με την εκ νέου κατάθεση σήματος πανομοιότυπου με τα προγενέστερα σήματα. Κατά την άποψή της, η ίδια προσκόμισε πολυάριθμα αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως τη μαρτυρία, από τα οποία αποδεικνύεται ότι η πρακτική αυτή της έδινε τη δυνατότητα να είναι αποτελεσματικότερη σε διοικητικό επίπεδο, ενώ η αντίθετη εκτίμηση του τμήματος προσφυγών δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο.
- 109 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το βάσιμο του σκέλους αυτού.
- 110 Εν προκειμένω, υπογραμμίζεται ότι η εκτίμηση που εκτίθεται στο σημείο 73 της προσβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται στη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν παραιτήθηκε από κανένα από τα προγενέστερα σήματά της, τα οποία νυν καλύπτονται από το επίμαχο σήμα. Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών υπογράμμισε ότι, όπως υποστήριξε η παρεμβαίνουσα, η «διατήρηση των υφιστάμενων πανομοιότυπων σημάτων συνεπαγ[όταν] σώρευση σημάτων, [...] η οποία απαιτ[ούσε] πρόσθετο διοικητικό φόρτο και αυξημένη επένδυση λόγω, παραδείγματος χάριν, της πληρωμής των τελών καταθέσεως και των εξόδων καταθέσεως που συνδέονται με τους νόμιμους εκπροσώπους για κάθε σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση και το οποίο καταχωρείται, του κόστους των τελών ανανεώσεως για κάθε σήμα, των εξόδων για τη διοικητική παρακολούθηση εντός της επιχειρήσεως του δικαιούχου καθώς και για το δικηγορικό γραφείο, των εξόδων για την παρακολούθηση και τον έλεγχο των διαφόρων σημάτων ώστε να διασφαλίζεται ότι δεν υπάρχουν σήματα πανομοιότυπα και/ή παρόμοια, καθώς και των εξόδων που συνδέονται με τις διαδικασίες ανακοπής που κινούνται για την υποστήριξη όλων αυτών των διαφορετικών σημάτων».
- 111 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίξει ότι το τμήμα προσφυγών προέβη στην εκτίμηση που εκτίθεται στο σημείο 73 της προσβαλλομένης αποφάσεως χωρίς να διαθέτει κανένα αποδεικτικό στοιχείο και ότι στηρίχτηκε αποκλειστικά στη δική του πεποίθηση.
- 112 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ουδόλως τεκμηριώνεται το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι προσκόμισε στοιχεία αποδεικνύοντα την αποτελεσματικότητα σε διοικητικό επίπεδο που συνδέεται με την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα απλώς αναφέρει, αφενός, ότι η κατάθεση του επίμαχου σήματος «ήταν ο τρόπος με τον οποίο η προσφεύγουσα διαχειριζόταν το τεράστιο χαρτοφυλάκιο σημάτων της» και, αφετέρου, ότι χρησιμοποιεί ηλεκτρονικό σύστημα καταχωρίσεως, οπότε η εισαγωγή ενός επιπλέον σήματος στο σύστημα αυτό είναι πράξη που από διοικητικής απόψεως δεν παρουσιάζει δυσχέρειες.
- 113 Τέλος, το επιχείρημα ότι, στο πλαίσιο της οικείας εκτιμήσεως, το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη τη σημασία που έχει η συνδεόμενη με τα προγενέστερα σήματα προτεραιότητα όταν ο δικαιούχος τους λαμβάνει απόφαση για την ενδεχόμενη ανανέωσή τους πρέπει να απορριφθεί, καθόσον στερείται σημασίας για την εξέταση του ζητήματος αν ο διοικητικός φόρτος που βαρύνει την προσφεύγουσα μπορούσε να μειωθεί με την εκ νέου κατάθεση σήματος πανομοιότυπου με τα προγενέστερα σήματα.

114 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθεί το έκτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, ο λόγος αυτός στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αφορά προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη

115 Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι, πρώτον, προσέβαλε το δικαίωμά της σε δίκαιη δίκη, για τον λόγο ότι στήριξε την εκτίμησή του σε ορισμένες πτυχές της διαφοράς τις οποίες δεν εξέθεσε στην προσφεύγουσα, προσβάλλοντας το δικαίωμα σε αμερόληπτη διαδικασία, δεύτερον, αποφάνθηκε ως πρωτοβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο, στερώντας της για τον λόγο αυτό ένα βαθμό ελέγχου, και, τρίτον, έλαβε υπόψη άλλες υποθέσεις που αφορούσαν τα προγενέστερα σήματα χωρίς να την ενημερώσει σχετικώς.

116 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το βάσιμο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.

117 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί, όσον αφορά την προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, ότι, κατά τη νομολογία, το δικαίωμα σε δίκαιη «δίκη» δεν έχει εφαρμογή στις διαδικασίες ενώπιον των τμημάτων προσφυγών του EUIPO, δεδομένου ότι οι διαδικασίες αυτές δεν είναι δικαιοδοτικής φύσεως, αλλά διοικητικής [πρβλ., αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2014, *Comptoir d'Épicerie κατά ΓΕΕΑ – A-Rosa Akademie (da rosa)*, T-405/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:1072, σκέψη 71, και της 3ης Μαΐου 2018, *Raise Conseil κατά EUIPO – Raizers (RAISE)*, T-463/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:249, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, καθόσον αφορά προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

118 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η προσφεύγουσα προβάλλει προσβολή του δικαιώματός της ακροάσεως βάσει του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 94, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001), και πάλι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

119 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009, οι αποφάσεις του EUIPO μπορούν να στηρίζονται μόνο στους λόγους ή σε αποδείξεις επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση. Η διάταξη αυτή συνιστά ειδική εφαρμογή της γενικής αρχής της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας, η οποία κατοχυρώνεται, εξάλλου, στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά το οποίο πρέπει να παρέχεται στα πρόσωπα των οποίων τα συμφέροντα θίγονται από αποφάσεις των δημοσίων αρχών η δυνατότητα να γνωστοποιήσουν λυσιτελώς την άποψή τους [βλ. απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2013, *Piotrowski κατά ΓΕΕΑ (MEDIGYM)*, T-33/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:71, σκέψη 16 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

120 Το δικαίωμα ακροάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009 καλύπτει μεν όλα τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται η λήψη της αποφάσεως, αλλά δεν καλύπτει την τελική θέση την οποία προτίθεται να λάβει η διοίκηση (βλ. διάταξη της 8ης Σεπτεμβρίου 2015, *DTL Corporación κατά ΓΕΕΑ*, C-62/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:568, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

121 Πρέπει να προστεθεί ότι, εν προκειμένω, όπως υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, τόσο το EUIPO όσο και η παρεμβαίνουσα, από την εξέλιξη της διαδικασίας ενώπιον των οργάνων του EUIPO προκύπτει ότι οι διάδικοι είχαν την ευκαιρία να συζητήσουν τις διάφορες πτυχές της υπό κρίση υποθέσεως. Συγκεκριμένα, στις 12 Νοεμβρίου 2018, η προσφεύγουσα κατέθεσε τη μαρτυρία. Η προφορική συζήτηση ενώπιον του τμήματος προσφυγών διεξήχθη στις 19 Νοεμβρίου 2018. Στις

21 Ιανουαρίου 2019, η παρεμβαίνουσα κατέθεσε παρατηρήσεις επί των πρακτικών και του περιεχομένου της προφορικής διαδικασίας, με τις οποίες ζήτησε να μη ληφθεί υπόψη η μαρτυρία, η δε προσφεύγουσα απάντησε στις παρατηρήσεις αυτές στις 22 Φεβρουαρίου 2019.

- 122 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι στερήθηκε τη δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή της επί ορισμένων πτυχών της διαφοράς επί των οποίων το τμήμα προσφυγών στήριξε την τελική του θέση. Επομένως, ανεξαρτήτως της περιορισμένης τεκμηριώσεώς του, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι δεν ερωτήθηκε ειδικώς επί ορισμένων πτυχών της διαφοράς δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.
- 123 Τέλος, εν πάση περιπτώσει, όπως προκύπτει από τη νομολογία, τα δικαιώματα άμυνας προσβάλλονται λόγω διαδικαστικής πλημμέλειας μόνο στο μέτρο που αυτή είχε συγκεκριμένη επίπτωση στη δυνατότητα των βαλλομένων επιχειρήσεων να αμυνθούν. Επομένως, η μη τήρηση των ισχυόντων κανόνων που σκοπούν στην προστασία των δικαιωμάτων άμυνας μπορεί να καταστήσει παράνομη τη διοικητική διαδικασία μόνον αν αποδεικνύεται ότι η διαδικασία αυτή θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα σε περίπτωση τηρήσεως των εν λόγω κανόνων [βλ. απόφαση της 12ης Μαΐου 2009, Jurado Hermanos κατά ΓΕΕΑ (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 124 Εν προκειμένω, όμως, η προσφεύγουσα δεν επικαλείται πραγματικό περιστατικό, ούτε προβάλλει επιχείρημα που να αποδεικνύει ότι, εάν είχε ζητηθεί η γνώμη της από το τμήμα προσφυγών επί ορισμένων πτυχών της διαφοράς, η διοικητική διαδικασία θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα. Ουδεμία πληροφορία παρέχει σχετικά με τις δυνατότητες άμυνας που στερήθηκε ή τα στοιχεία που θα είχε προσκομίσει ή προβάλλει εάν είχε τη δυνατότητα να λάβει θέση επί των ζητημάτων τα οποία, κατ' αυτήν, θα έπρεπε να της είχαν τεθεί.
- 125 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, η προσφυγή στο σύνολό της, χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του επιχειρήματος της παρεμβαίνουσας με το οποίο προβάλλεται το απαράδεκτο ορισμένων παραρτημάτων που προσκόμισε η προσφεύγουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 126 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματα του EUIPO και της παρεμβαίνουσας.
- 127 Επιπλέον, η παρεμβαίνουσα ζήτησε να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα να της αποδώσει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 190, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι στο πλαίσιο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίας θεωρούνται ως έξοδα δυνάμενα να αναζητηθούν. Επομένως, το αίτημα της παρεμβαίνουσας με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα να της καταβάλει τα αναγκαία έξοδα στα οποία αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO πρέπει να γίνει δεκτό.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει τη Hasbro, Inc. στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Kreativni Dogadaji d.o.o. στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO).

Μαρκουλλή

Frimodt Nielsen

Schwarcz

Ηλιόπουλος

Norkus

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 21 Απριλίου 2021.

(υπογραφές)